

er oprettet et stort antal nye arbejdspladser, og i særdeleshed er der oprettet arbejdspladser inden for brancher, som vi, når vi diskuterer arbejdsmiljø, nok må betegne som risikobetonde. Vi ved, at der har været meget gang i den på anlægs- og byggeområdet, vi ved, at i træindustrien og hele det brancheområde dér har der været en kraftig stigning i beskæftigelsen. Det er jo også, når man måler stigningen i antallet af arbejdsskader, først og fremmest de brancher, der påvirker statistikken i opadgående og negativ retning; det er de brancher, der producerer disse mange arbejdsskader netop præcis på de områder, hvor der har været en stigning i beskæftigelsen. Det er også her, arbejdsskaderne bliver produceret, og det synes jeg at fru Charlotte Antonsen glemmer i denne forbindelse.

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil godt starte med at takke ministeren for redegørelsen og igen slå fast, som det allerede er sagt i en kort bemærkning i formiddags, at arbejdsmiljødiskussionen jo er så vigtig, at det kræver et godt samarbejde mellem arbejdsmarkedets forskellige parter, og derfor skal jeg da også glæde mig over, at denne handlingsplan er lavet i samarbejde med parterne på arbejdsmarkedet.

Jeg tror stadig væk på, at tankegangen om, at man skal bekriige hinanden, og at man står som skarpe modsætninger over for hinanden, skader sagen mere end det, at man arbejder sammen om det og så selvfølgelig slår ned, hvis der er brodere kar i den sammenhæng, men at udgangspunktet er, at arbejdsmarkedets parter skal finde sammen, og at man dér er fælles om at løse problemerne.

Jeg mener også, at det er vigtigt at få slået fast, det, der står i redegørelsen, nemlig at forudsætningen for et godt erhvervsliv er forståelsen for, at der er tryghed, at der er et godt arbejdsmiljø, og at der er stabilitet. At erhvervslivet forstår dét, at godt arbejdsmiljø ikke er i modsætning til at tjene penge og alle disse her ting, men nærmere en forudsætning for at tjene penge, er forudsætningen for, at man kan motivere til omskoling og til fornyelse. Og det, at man kan få omskoling og fornyelse, er jo igen forudsætningen for, at erhvervslivet kan være så fleksibelt, at det kan omstille sig til nye konkurrencesituationer og dermed tjene de penge, som vi alle sammen så vil nyde godt af.

Det er jo også en forudsætning for et godt samarbejde i en virksomhed, at man tror på hin-

anden, og det er da klart, at medarbejderne derfor også skal have tillid til, at virksomhederne ønsker det godt for medarbejderne – altså at den arbejdsro og den stabilitet, som er forudsætningen for det hele, bygger på, at man har fælles interesser, hvilket man jo har.

Derfor må jeg nok sige, at når man snakker psykisk arbejdsmiljø, skulle det da ikke undre mig, at et af de største angreb på det psykiske arbejdsmiljø i virkeligheden er alle disse konsulentfirmaer, der render rundt og skal lave undersøgelser i alle mulige virksomheder til stor skade for medarbejderne, og som skaber uro: Hvad sker der nu, og hvad ved jeg. Det var måske noget, man skulle tage fat på i erhvervslivet, at det ikke var den måde, man klarede ledelsesproblemer på.

Jeg tror, det smitter af i en virksomhed, der får væltende et eller andet udefra kommende firma ind, som ikke ved noget som helst om noget, at de kommer ind og har syv fine planer, fordi de har læst på Handelshøjskolen alle sammen. Det synes jeg er uacceptabelt, og det er da en diskussion, vi godt kunne opfordre til at erhvervslivet tog, om det er den vej, man skal.

I forbindelse med regelforenkling er det CD's opfattelse, at man skal sætte ind over for de virkelige problemer. Det er CD's opfattelse, at man skal fokusere på det, der virkelig giver smæk, når man afsætter ressourcer, og når man prioriterer sine ressourcer i systemet. Vi tror også, man skal have forståelighed i reglerne; vi tror, at arbejdsgiverne, men bestemt også arbejdstagerne vil tjene på, at der er forståelighed, og der skal også være forståelighed i den nidkærhed i kontrollen, der er. Der skal være kontrol, men man skal ikke rende rundt og undersøge alle mulige detaljer og da slet ikke hos de virksomheder, som man ti gange har været ude hos og alle ti gange har fundet ud af, at det gik, som det skulle, og de har gjort, hvad de skulle. Dér kunne det godt være, der skulle ske en prioritering.

Jeg synes, man skal passe meget på, at man ikke jagter alle, men i stedet for slår hårdt ned de steder, hvor der faktisk sker overtrædelser. Og dér vil jeg godt stille et spørgsmål til ministeren: Nu så jeg jo i morgenavisen – jeg havde også en fornemmelse af det på forhånd – at i den regelforenklingsdiskussion, som regeringen nu har lagt op til, er Arbejdsministeriet et af de områder, man har nævnt, og jeg går ud fra, at dette område er et af dem, man måske ville kigge lidt på. Det kunne være, ministeren havde et par ord tilovers for det i sin svartale.